

Hensyn til Landets Forsvar, er det dog ikke lykkedes — nu lige saa lidt som før Folketingsvalget — at naa til en fælles Indstilling til Tinget om de foreliggende Lovforslag. De fælles Grundsynspunkter ere: 1) Danmark har Pligt til at holde en væbnet Magt til Opretholdelse af Landets Neutralitet. 2) Regeringen afgør i hvert enkelt Tilfælde, hvorvidt en stedfindende Krænkelser af Landets Neutralitet er af en saadan Art, at den væbnede Magt maa skride ind. 3) Da Regeringens Afgørelse eventuelt kan blive Genstand for Prøvelse ved en international Domstol; gælder det om, baade at Regeringen altid handler i Overensstemmelse med indgaaede Traktater og med Folkerettens Regler, og at Landets væbnede Magt tillige er indrettet saaledes, at Regeringen kan bruge den til det under Punkt 1 nævnte Formaal. 4) Ved Afgørelsen af, hvorledes den væbnede Magt derfor maa indrettes, hvor stor den skal være, af hvilken Art den skal være, o. s. fr., maa der skønnes baade over Landets politiske Stilling og over dets økonomiske Evne. Dette Skøn udøves af Lovgivningsmagten, og det er i Henseende hertil, at Meningerne dele sig, saa at Udvalget opløser sig i Mindretal.

Det det radikale Venstre repræsenterende Mindretal indenfor Udvalget (Slengerik, Munch og Zahle) bemærker hertil, at de kunne vel

„i Hovedtrækkene anerkende de i de 4 Punkter fremsatte Udtalelser som Udtryk for den fælles Opfattelse, men maa dog ønske dertil at gøre enkelte Bemærkninger. Naar det i Punkt 1 siges, at „Danmark har Pligt til at holde en væbnet Magt til Opretholdelse af Landets Neutralitet“, da rummer denne Pligt efter vor Opfattelse ikke nogen Forpligtelse til at indrette vort Militærvæsen paa et Forsvar mod et krigerisk Angreb, der foretages med en betydelig Styrke; et saadant Angreb er ensbetydende med Krig, og der findes ingen Krigspligt. Danmarks Pligt indskrænker sig — saaledes som det er udviklet i den i Foraaret af Slengerik og Zahle afgivne Betænkning — til at holde en væbnet Styrke, der er beregnet paa at afbøde „den Art mindre Neutralitetskrænkelser af mere eller mindre tilfældig Karakter, overfor hvilke der er Brug for Politiforanstaltninger, ikke for egentlig Kamp“. Naar det i Punkt 3 siges, at Regeringen maa handle „i Overensstemmelse med indgaaede Traktater og med Folkerettens Regler“, da kunne vi ganske slutte os dertil, men vi maa dog her understrege, at der kun kan være Tale om Folkerettens almindelig anerkendte Regler, ikke om de mange Teorier, der opstilles af den ene og den anden Forfatter. De 4 Punkter indeholde da efter vor Opfattelse kun den Grundsætning, at